

שבת פרשת נשא, ה' סיון תשע"ו 11.6.2016, גיליון מס' 3

שְׁבַעַת תְּסַפֵּר-לָךְ מִהַחֵל חֶרְמֵשׁ בְּקֶמָה תַּחֵל לְסַפֵּר שְׁבַעַת שְׁבַעַת (דברים ט"ז, ט')

שלום קהילה יקרה

העלון שלפניכם יצא לאור בין יום ירושלים לחג השבועות, ורוחם של ימים אלו נחה על בחירת הנושאים.

ביום ירושלים מצוין גם יום הזיכרון לחללי יהודי "ביתא ישראל" שנפלו במסע מאתיופיה לסודן בדרכם לישראל. ביקשנו **מאסף ושרה (ברנט) קבדה** לשתף אותנו בקורות הוריו של אסף בדרכם ארצה.

במדור "לטיול יצאנו" מביאה **חגית שכטר** את סיפור הקרב ההרואי על מנזר סן-סימון.

חג מתן תורה הביא אותנו לבחון את מקומה של האישה בעולם הדתי רוחני, דרך סוגיית תפילת הנשים במדור ה"כאנפליקט" מנקודות המבט השונות של **יפעת פרנקנבורג ומירב טבול**.

הרב ורדי כותב על החשיבות בביסוס תרבות של לימוד תורה בפינתו "נקודה למחשבה".

חיים ראש, מרכז המשק, מביא לנו סקירה משקית לכבוד חג הביכורים והקציר.

מדור הנוסטלגיה שומר גם הוא על האווירה החקלאית (והחלבית) ומפשפש בדברי ימי הרפת, מהקמתה ועד היום, בזיכרונותיהם של **רבקה ואמנון כהן** (חברי ר"צ בעבר) מקימי הרפת.

עוד בגיליון, ראיון שערכו **כנה ואורי שכטר** עם החיילים "הבודדים" **מרים ובן יבלון**, המאומצים על ידם. מרים זכתה ביום העצמאות האחרון להיות חיילת מצטיינת בבית הנשיא והביאה לנו גאוה רבה.

בגיליון זה מופיע לראשונה מדור חדש של ועדת קהילה (ועדת קליטה לשעבר): "חוק הדתיים השלובים". המדור יערוך היכרות בכל פעם עם משפחות אחרות מראש צורים, והפעם משפחת **שרעבי ומשפחת שרמן**.

וכמובן, מדורינו הקבועים, העוסקים במגוון נושאים מעניינים.

נשמח כמו תמיד לשמוע הערות והארות.

ניתן ליצור אתנו קשר דרך הפורום או בכתובת המייל: yarchon@r-tzurim.co.il

קריאה מהנה וחג שמח!

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, אביבית אהרונוף, רחלי אבלמן, גלית לוי, צחי כהן, יעקב דרורי-רנבאום (עריכת לשון) ו**נעמה דיטור**

ישנם דברים שנעשו לדעתנו בצורה טובה, ישנם דברים הדורשים קידום ותיקון אך הכוונה תמיד הייתה טובה וחיובית.

כל זאת כמובן נעשה ע"י שיתוף פעולה מלא של אלקנה המזכיר, רחלי רכזת הקהילה (כבר בדימוס...), חיים ראש מרכז המשק, הרב ורדי, אביטל הקר, חברי הועדות השונות, העובדים הקבועים והתנדבותם של הרבה מאוד אנשים ששמחו לסייע במה שרק ניתן.

אנו מבקשים להודות לשאר חברי ההנהלה (החצי השני...) ולאלו שנבחרו בימים האחרונים. מבקשים סליחה אם מי מהתושבים נפגע מאתנו או שלא קיבל את היחס הראוי. מאחלים הצלחה רבה לחברי ההנהלה הנכנסת ולראש צורים בכלל.

שיהיה לנו רק טוב,
ההנהלה היוצאת: **גילי קרמר, יהודה פרלמוטר, אמיר ושדי, אביבית אהרונף, חיים רואש, אלן גרין ויואל גוטליב.**

חלפו להן ביעף שנתיים בהן שימשנו כהנהלת האגודה. תקופה זו הייתה משמעותית מאוד עבורנו ואנו מקווים שנתנו שירות טוב והולם. הייתה זו הפעם הראשונה בה היישוב התנהל באופן אֶחָד (אנחנו רק חצי אחד של ההנהלה...) בהרכב של הנהלת האגודה ומזכירות הקיבוץ, כאשר ישנו מזכיר אחד לכולם ועובדי תחזוקה וניקיון המשרתים את כולם תחת הנהלה אחת. בתקופה זו בוצעו וקודמו מספר רב של נושאים: מערכת מצלמות חדשה (בקורב אף יתרחב ההיקף), גן קק"ל, אולם ספורט, גני הדשא, מוקד 106, שיפוץ הכניסה למקווה, סקר צורכי ציבור, ועדת עזרה הדדית, ועדת צדקה, קידום תכנית הבנייה והפיתוח סביבה, קידום בית לחיים לאנשים עם צרכים מיוחדים ועוד. כמו כן, יחסי העבודה הטובים עם המועצה סייעו בשיפוץ הגנים והחצרות, זכייה ב"קול קורא" עבור שיפור תשתיות הקיבוץ ומערכת המצלמות, קידום הטיילת וכו'.

הרב מרדכי ורדי

חשוב להפוך את הקהילה לקהילת לומדים. קביעת מסגרת לימוד של פעם בשבוע, חברותא או שיעור זה לא משנה, אבל מסגרת קבועה בלוי"ז. ואז זה יחלחל לילדים, וילד או ילדה שיודעים שלאבא ואו אמא יש לימוד קבוע זה הערובה החזקה ביותר להפנמה של ערך לימוד תורה. אני רוצה להעלות רעיון של חברותא לכל איש. ומי שמתקשה למצוא חברותא יוכל לפנות אלי או אל ועדת תרבות תורנית שתוכל לסייע. אפשר גם שוק חברותות לפי נושאי לימוד וזמנים פנויים. אפשר גם התארגנויות לשיעורים לפי נושאים. יש יישובים בהם מקיימים סיום ש"ס שנתי יישובי. לומדים עצמאיים מחלקים ביניהם את המסכתות שלומדי הדף היומי לא יכסו בשנה וכך בכל שנה בשבועות [למשל] מקיימים סיום ש"ס יישובי. כמו כן מערכת ועדת תרבות תורנית שהולכת ומוקמת בימים אלו יכולה לקבל בקשות לנושאים וליזום מסגרות לימוד שיתנו מענה למגוון רחב של לומדים במגוון של דרכי לימוד. אני מזמין את כולם ליזום לעצמם מסגרות לימוד תורה, זה ייתן לראש צורים את הצביון שייתן פירות רבים בערך גבוה יותר מכל מה שאפשר ליזום במסגרת הציבורית. חג מתן תורה שמח לכל אחד מאתנו.

שבועות בהקשר של חג מתן תורה

הברכה על התורה – לעסוק בדברי תורה, ולא ללמוד תורה. כי ללימוד תורה יש מטרה שמעבר לתוצאה הלימודית.

לימוד תורה הוא ערך בפני עצמו ולא מותנה בצבירת ידע או בכלים להעמקה מחשבתית. עצם העיסוק בתורה הוא העיקר. התורה היא האמצעי הקרוב ביותר לאינטראקציה עם א-לוהים. לימוד התורה הוא הדבר הקרוב ביותר שיש לנו היום להתגלות. בלימוד התורה אדם מקיים מפגש עם נותן התורה. גם אם זה לא קיים ברמת הרגש והחוויה הרי שבאופן מצטבר מי שקובע לימוד תורה מגיע למצב נפשי של תקשורת קבועה וערוץ פתוח עם הצדדים הרוחניים שבו.

במובן הזה הזהות היהודית יכולה להתגבש רק על בסיס לימוד התורה.

ברמה הקהילתית יש ערך גדול בביסוס תרבות של לימוד תורה (חבורת הלומדים), זה מתחיל בראש ובראשונה מהבית. אחר כך הקהילה. אני רואה אתגר

חיים ראש

ראש צורים רבתי לא אמור להיות יישוב כפרי-חקלאי והכוונה היא שתהיה בו בניה יותר רוויה. על פי ההערכות מדובר ב- 500 עד 1,000 יחידות דיור.

מתנהל מו"מ עם כמה יזמים שמהם קיבלנו הצעות ראשוניות.

התקיימו פגישות עם עורכי הדין שלנו ופגישה עם החטיבה להתיישבות כדי לתאם עמדות. יש גם הרבה סיכונים קהילתיים וכלכליים למהלך. בצד הקהילתי אחד מהסיכונים הוא קיום שני גופים שונים על סמל יישוב אחד (כידוע היום קשה לקבל סמל יישוב חדש מסיבות פוליטיות), כאשר הגוף החדש ראש צורים רבתי אמור להיות גדול באופן משמעותי מקיבוץ ראש צורים ולכן צריך לבנות מנגנונים כדי לשמור על העצמאות שלנו. בנוסף צפיפות בכבישים ובבתי הספר, פגיעה באווירה הכפרית ועוד.

בצד הכלכלי, השטח החקלאי היום הוא חלק מהשקעות והכנסות הקיבוץ וצריך לבדוק לאן אפשר להעביר את הלולים.

כל ניסיון שלנו עם יזם או בלעדיו מחייב תכנון תב"ע שמבקש שינוי יעד הקרקע מחקלאות למגורים, וזה מחייב חתימה של שר הבטחון וכנראה של ראש הממשלה (ובפוליטיקה שלנו אולי גם אישור נשיא ארה"ב). זה תהליך שצריך לתכנן היטב וזה עלול לקחת שנים רבות.

ההנהלה הכלכלית מפקחת על הנעשה והתקיימו דיונים כמה פעמים בנושא זה.

אנחנו מקווים להגיע להחלטה בשנה הקרובה על הדרך המועדפת לקדם פרויקט זה.

פיתוח אזור תעשייה

בשנים האחרונות הצלחנו לאכלס את כל אזור התעשייה הבנוי הקיים, כאשר כמו בכל מקום בשכירות יש תנועה של חלק מהשוכרים שיוצאים וחדשים שנכנסים.

בנוסף פתחנו שטח חדש של 900 מ"ר במה שהיה בית האריזה שעומד להשכרה.

השכירות התחילה לפני כחמש שנים בשטחי אבן מלוכלכים יחד עם עבודות נגרות ומאז הוצאנו ממרכז אזור התעשייה את עבודת האבן ונשארו עם תעשייה קלה: נגרות, מוסך, מסגרים, מחסנים ומשרדים.

גיליון זה של עלי צורים עומד לחלוקה לקראת חג הקציר ובו אנו מצפים להקריב שתי הלחם מהחיטה החדשה ולהתחיל להביא את הביכורים לבית המקדש. יהי רצון שנוכח במהרה.

בגד"ש עציון אנחנו מגדלים השנה 4,840 דונם חיטה שמתוכם 4,170 דונם גידולי בעל, 670 דונם גידולי שלחן.

בזכות גשמי הברכה שהיו לנו בחורף השדות נראים יפים והתחלנו לקצור בשבוע של ר"ח אייר. לצערנו המחיר העולמי נמוך מאוד וזה יקטין את הרווחיות באופן משמעותי.

בניגוד לפתיחה ולדוחות הקודמים בהם סיפרתי על הנעשה בענפים, הפעם אני רוצה לספר קצת על הפעילויות שאנחנו מנסים לבחון ולקדם ואולי להוסיף לענפים הקיימים היום.

תכנון שלד:

במסגרת התכנון היישובי קיבלנו מענק לתכנון שלד של כל היישוב. הכספים מהממשלה עוברים דרך המועצה.

המועצה פתחה הזמנה אצל החברה לפיתוח במחלקת התכנון, תכנית השלד אמורה להתייחס בהסתכלות על כל היישוב: מגורים, שטחים ציבוריים פתוחים וחקלאות, ולעשות תכנון כללי על כל השטחים.

ישבתי כמה פעמים עם עמית אלגד סמנכ"ל בניה של החל"פ, נבחרה אדריכלית ובעזרת ה' הנושא יתקדם.

ראש צורים רבתי:

קיים צוות שמנסה לקדם את הרעיון של ראש צורים רבתי: מורדי שבת, אורי שכטר ואנכי.

להזכירכם, ראש צורים רבתי היא יוזמה לבניית יישוב-אח על 200 דונם של שלוחת רבדים – היום ב- 200 דונם אלו יש חווה של 6 לולים ועוד כרם גפני יין – השטח החקלאי כולו מעובד. המחשבה היא שזה יהיה יישוב עצמאי עם הנהלה נפרדת, מעונות, גנים, מקווה, בתי כנסת וכו', כאשר באופן פיזי הוואדי והכרמים הנמצאים בו היום, יפרידו בינו לבין ראש צורים. כמוכן נתכנן גם מבני ציבור ותשתיות מותאמות משותפים שיוכלו לעזור לשתי האוכלוסיות.

בתקופה האחרונה אנחנו בודקים יזמות על 15 דונם נוספים של אזור התעשייה בפרויקט גדול של משרדים ובעלי מקצוע, וגם בזה התקיים מו"מ עם יזם. הפרטים בשלב זה חסויים כמובן, אבל אנחנו עושים מאמץ גדול להתקדם ביוזמה.

פרויקט אתר קומפוסט

היום ברפת יש התעסקות רבה מסביב לזבל.

המשרד להגנת הסביבה עושה ביקורת לעיתים קרובות וכל שנה מוסיף מטלות ומחויבויות. יש לנו משטח זבל מבטון בגודל של 2 דונם, ובו קבלן ערבי שעובד בראש צורים מעל ל-40 שנה ומטפל בזבל. לפעמים יש תחושה שברפת מועסקים בזבל, בטיפול ובהדברה יותר מאשר בטיפול בחלב.

במשך השנים שיפרנו מאוד את הטיפול בזבל, במיוחד בעזרת הסככה החדשה שמקטינה את הזבל הנוזלי ב-40%. אבל עדיין יש היום התעסקות רבה בנושא.

בימים אלו אנו בודקים אפשרות לנצל את הזבל ואנחנו בוחנים שלושה פרויקטים בטכנולוגיות שונות להכנת קומפוסט. ההצעות האלה מחייבות השקעה גדולה, אבל אם בסוף יש החזר השקעה ופוטנציאל לרווחים, הפכנו מטרד למקור רווח. הטכנולוגיות בבדיקה ועדיין לא ברור אם הן כדאיות או לא.

מפעל לבניית מבנים יבילים :

שלמה דותן מנגריית עציון התחיל לבדוק פרויקט של בניית מבנים יבילים איכותיים, הרבה יותר איכותיים מהקרוואנים הרגילים. אנחנו מלווים זאת כמה חודשים והוא בנה כמה אבי-טיפוס.

החלטנו לבדוק אפשרות להיכנס בשותפות ביוזמה החדשה ואישרנו תקציב לבדיקה שיווקית. הדברים בבדיקה.

בדיקת התחדשות במטעים

היום המטע מגדל דובדבנים וכרמי יין.

בעבר גידלו נשירים רבים, כולל תפוח עץ, קיווי, אפרסק, נקטרינה, שזיף, אגוזי מלך, פיסטוק, פרחים ועוד...

אחרי ניסיונות רבים אלו התייצבנו על שני גידולים שיש להם יתרון מובהק בהר, כרמי יין איכותיים ודובדבן.

גם בגידולים אלו הריווחיות נשחקת לאורך השנים וזה מחייב אותנו להקים צוות לבדיקת אפשרויות שונות במטע. ואולי עבודה יותר אינטנסיבית בשטחים קטנים שתקדם את הבדיקה הזאת.

מי שמעוניין להיות בצוות הבדיקה יחד עם דודו דרוק ואנכי מוזמן להודיע לי, הצוות צריך לבדוק ולהכין הצעות יחד עם תכנית עיסקית להצגה ולדיון בהנהלה הכלכלית.

פנלים סולאריים

מזו תקופה ארוכה אנחנו בודקים אפשרות להתקין פנלים סולאריים על גבי הרפת ובאזור התעשייה. במסגרת תכנית רשות החשמל שנקראת "מונה נטו" נרכיב פנלים סולאריים לייצור חשמל על הגגות.

כמות החשמל שנייצר תכוון לכמות החשמל שאנחנו צורכים בקיבוץ. בזמנים בהם נייצר יותר משנצרך, החשמל יישלח לרשת של חברת החשמל (כמחסן) ואנחנו נקבל את החשמל בחזרה במועדים בהם נייצר פחות מהצריכה (לילות, ימי חורף וכו').

ההנהלה הכלכלית הקימה צוות שייבחר יועץ ואח"כ קבלן להרכבת 600 קילו וואט ברפת ועוד כ-150 קילו וואט באזור התעשייה. הרכב הצוות: הווארד, דוד, דניאל וחיים.

הצוות בחר יועץ ואישר את התכנית והיועץ הכין בקשה מפורטת להצעות מחיר. קיבלנו הצעות ועכשיו אנחנו במו"מ עם כמה קבלנים.

הציפייה שלנו היא לחתום עם קבלן במהלך החודש הקרוב ואז להתחיל בתכנון, קבלת היתר בנייה וביצוע הקמה, תהליך שמוערך בחצי שנה לערך.

לדפי קרמר

משתתפים בצערך במות אביך

משה פורר ז"ל

המקום ינחם אותך בתוך שאר אבלי ציון וירושלים.

בית ראש צורים.

זמרת אפק ז"ל - י"ז בסיוון תשמ"ח.

יום ירושלים- יום הזיכרון ליהודי אתיופיה שנספו בדרכם לישראל

התלבטות קצרה היא החליטה להצטרף אליו, שכן כל חייה שמעה מהוריה על ארץ ישראל וחלמה יום אחד לעלות. מכיוון והיציאה מאתיופיה הייתה אסורה, היא נעשתה בסתר ובחשאיות מוחלטת. אמי לא הייתה שאביה יחזור ובאותו רגע הצטרפה לבן דודה, יחפה, עם מעט כסף ברשותה. לאחר שהצטרפו לקבוצה של כ-30 יהודים צעירים, החלו במסעם לסודן. ההליכה הקשה נעשתה בלילה על מנת שלא יהיו גלויים, ובמשך היום מצאו בשטח מקום להתחבא. הצעירים שברחו מכפריהם לא תכננו זאת באופן מסודר, ובקושי היה להם מה לאכול. הדרך לסודן נעשתה בעזרת מורי דרך מקומיים שהלכו עמם בתשלום לסודן. בדרך פגשו אנשים שניצלו את מצבם הקשה ואילצו אותם לשלם להם כדי לעבור. לאחר כשבועיים מפרכים הגיעו לנקודת עצירה בדרך, ושם פיזרו את היהודים אצל משפחות טיגריות עד שהיה באפשרותם להמשיך הלאה. אמי שהתה אצל משפחה שדאגה לה לאוכל וללבוש עבור עבודה זמנית אצלם. לאחר כשבועיים פגשה את אחיה הבכור, שברח מכפר מולדתה מספר חודשים קודם לכן על מנת לעלות לארץ ישראל. המפגש אתו היה מאוד מרגש, ועזר לה להתמודד עם העצב הגדול שהרגישה מאז עזבה את משפחתה מאחור. כאשר הגיע הזמן לעזוב ולהמשיך לסודן, אחיה אסף אותה ויחד עם שאר היהודים הם נסעו באוטובוס מקומי לסודן. בסודן הם הגיעו למחנה יהודי מסודר, שם חיכו יהודים יוצאי אתיופיה נוספים עם משפחות וילדים. המחנה נוהל על ידי יהודים ישראלים וסודנים מקומיים שדאגו לחלק כסף, מזון ולבוש לכולם. לדברי אמי, לא חסר לה שם כסף, אך האוכל היה שונה ממה שהכירה והדאגה לשאר משפחתה מאד הקשתה עליה. אמי שהתה בסודן יחד עם אחיה במשך כשנה, עד שהגיע תורה לעלות לארץ יחד עם יהודים נוספים. אמי הגיעה לארץ במטוס בתאריך 8/12/83, תאריך אותו היא זוכרת היטב. בשנה הראשונה גרה יחד עם עולים נוספים בקרוואן בפרדס חנה, עד ששמעה ששאר משפחתה עלתה לארץ ב"מבצע משה", ועברה למרכז הקליטה בצפת שם שהו. אמי אומרת שבמבצע משה, משפחתה פחות סבלה מהדרך כפי שהיא סבלה מכיוון שהעלייה שלהם הייתה יותר מתוכננת, והוריה הספיקו למכור את רכושם ולהביא עמם מזון לדרך. עם זאת היא שמעה על אנשים שהכירה שמתו בדרך, וסיפור אחד מאוד עצוב על ילדה קטנה שנעלמה במהלך המסע לסודן, ועד היום הוריה לא התגברו על האבדה הקשה והם טוענים שמורה דרך חטף אותה.

יום ירושלים, כ"ח באייר, מצוין גם כיום הזיכרון לאלפי יהודי "ביתא ישראל" שנפטרו ושנרצחו במהלך המסע מאתיופיה לסודן בדרכם לארץ ישראל.

בתחילת שנות ה-70 יהודים מאתיופיה החלו לראשונה לעלות לארץ ישראל. אלפי יהודים ברחו ברגל מכפריהם באתיופיה אל מחנות פליטים בסודן. משם המשיכו את מסעם המפרך בעזרת אנשי המוסד וחיילי צה"ל אל ארץ הקודש באמצעות מטוסים וספינות.

בשנים 85'-84' התרחש "מבצע משה", בו מספר גדול יותר של יהודים עלו לארץ ישראל. המבצע התרחש בתחילה מתוך הסכמה חשאית של שליט סודן לאחר שכנוע וקבלת תשלום גבוה. לאחר שהמבצע התגלה ופורסם בתקשורת העולמית, הפסיקה ממשלת סודן את המבצע ומאות פליטים נשארו במחנות בסודן. המבצע הושלם לבסוף לאחר עזרתה של ארה"ב.

המסע מאתיופיה והחיים במחנות הפליטים בסודן גבו את חייהם של כ-4000 יהודים. הדרך לסודן הייתה קשה ומאתגרת. רבים מתו בדרך מתשישות, רעב, מחלות ובנוסף נרצחו ע"י שודדים וחיילים סודנים. גם כאשר הגיעו למחנות הפליטים היהודים סבלו מרעב, חוסר טיפול רפואי סביר, אונס והתעללות מצד הסודנים.

הקשיים שחווי היהודים במהלך מסעם לארץ הקודש לא הסתיימו בהגיעם ארצה. רבים מהעולים חוו הלם תרבותי כאשר נחשפו לשינויים רבים. מעבר ללמידת שפה חדשה והשתלבות בחברה הישראלית, העולים התקשו בין היתר בשימוש במוצרי חשמל, הסתגלות לאוכל ישראלי ועוד. כמו כן, המנהגים הדתיים המסורתיים שנהגו באתיופיה לא התקבלו לטובה בעיני הרבנות הדתית בארץ.

הסיפור האישי של הוריי, יוצאי אתיופיה, הוא אחד מתוך רבים, ומהווה דוגמא לזיקה היהודית שלא נשכחה, והמסירות והדבקות עד אין קץ להגיע לארץ הקודש.

אמי, אורית שמלש, הגיעה מהכפר ברטדיוס, מרחק הליכה מהעיר גונדר. בערך בשנת 81', כאשר הייתה נערה צעירה, הלכה יום אחד עם אביה לשוק, ובמקרה פגשה שם את בן דודה. בזמן שאביה התרחק למספר דקות, בן דודה הציע לה בחשאי לבוא איתו, יחד עם צעירים נוספים למסע רגלי לסודן ומשם להגיע לארץ ישראל. לאחר

יום ירושלים הוא יום שמזכיר את בירת מדינתנו, הלב של העם היהודי, ויחד עם זאת עלינו לזכור את אותם היהודים שמסרו את נפשם בכדי להגיע לארץ הקודש, ולירושלים הבנויה.

אמי פגשה במרכז הקליטה בצפת את אבי, אורי קבדה, שעלה לארץ לבד ב"מבצע משה". גם אבי ומשפחתו חוו קשיים בעלייתם לארץ. אחיו הבכור של אבי מוכר כיום כאסיר ציון, וסיפור בריחתו מאתיופיה היה קשה במיוחד. הוא נעצר לאחר שניסה לברוח מאתיופיה ושהה בכלא כשנה, שם עונה וסבל מאד. שאר בני משפחתו של אבי עלו לארץ בשנת '90, השנה בה אני נולדתי. הוריי נתנו לי את השם אסף מכיוון שבשנה הזו כל יתר משפחתי נאספה והגיעה לארץ הקודש.

רבקה ואמנון כהן

א-ר"צ זבת חלב

שמעיה, נהג מכלית החלב, היה עוצר את השאיבה ומוציא שמנת כך שכולם אכלו קרמשניט בלי חשבון קלוריות וכולסטרול. לאחר הרחבת מכון החליבה, נקנה טנק חלב חדש והתרמוס יצא משימוש. היום יש ברפת טנק חלב נוסף, חדיש יותר והטנק הישן משמש כתוספת בשבתות וחגים.

דרך ארוכה עברנו מהחליבה לצנצנות כאשר כמות החלב נמדדה בשנות ששל הצנצנת, ועד היום כאשר החלב עובר ישר לקו והכמות רשומה על הצג במכון ונכנסת ישר למחשב.

אולי כמה חברים עוד זוכרים תורנות שבת בחליבה, תקלות במערכת "צומת" ובחשמל שדרשו

חליבה לתוך צנצנות (היה כיף לחמם עליהם את הידיים בחורף)

התערבות הרב והזעקת עזרה מחברת זכריה לתיקון התקלה. אולי כמה צעירים זוכרים תורנות בדיר-יונקים? אך מי זוכר תורנות האכלה? אולי מוטי וינשטין ואשר סרוסי.

עוברים לכל אורך הרפת עם עגלה כבדה מלאה תערובת ומחלקים לכל פרה בכף, מורידים חבילות חציר מהמדפים מעל, פותחים ומפזרים. מקרבים אוכל באבוסים באת או בקלשון – כך חמש פעמים ביום – בכל חליבה ופעמיים בין החליבות.

עם השנים נקנתה עגלה מערבלת הרתומה לטרקטור והיום מאכילים את הפרות ב-self (מעין מעבד מזון לפרות).

לפני כשנה, ברכנו את גילה ז"ל ב"מזל טוב" לכבוד ארבעים שנה לרפת בראש צורים.

היו תכניות של הסוכנות להקמת רפת, וכשאמנון הגיע לראש צורים ב-1972, הוא החל "לדחוף" לביצוע. אמנון ביצע מדידות בתחנה המטאורולוגית וניתח את הנתונים כדי לשכנע את המוסדות המממנים בנחיצות בניינים העמידים בפני תנאי החורף בהר. ההכנות קדמו להקמת הרפת בכמה שנים, כאשר העגלות הראשונות הגיעו ב-25.5.75.

העגלות נקנו ממשקים שונים כשהן הרות, רפת א' הייתה מוכנה, אך עדיין לא הסתיימה בניית מכון החליבה. כשהמבכירה הראשונה הקדימה להמליט – לא היה במה לחלב אותה. אמנון השיג מכונה ניידת, המבכירות הראשונות נחלבו בתוך הרפת והחלב נשפך לטפחות עד לסיום בניית מכון החליבה והכנסת מכל החלב.

25.5.1975 עגלות ראשונות מגיעות

עם השנים המכל לא הספיק לכל החלב של הרפת וקינינו מכל תרמוס נוסף. בתרמוס הצטברה שכבת שמנת וכל החברות שלחו כדים לרפת וביקשו שנשמור להן שמנת.

ביחד, ובתנאים הרבה יותר קשים. בעבר, המערכת המשקית הייתה יותר תומכת ומערכות החינוך, חדר האוכל והמכבסה תמכו בצורכי הבית והמשפחה. בשנים שגילה גידלה את ילדיה, מערכות אלו כבר פעלו חלקית או לא פעלו כלל.

ריכוז רפת דורש, בין השאר, קריאות דחופות להמלטות קשות, מחלות, תקלות במיכון – בכל שעות היממה. מעט נשים מוכנות לעול הזה וגילה, בשנותיה הרבות ברפת ראש-צורים, הייתה מוכרת לכל העוסקים בענף הרפת בארץ.

דוקטור דה-לנגה בביקורו האחרון לפני פרישתו לגמלאות. משמאל – ראובן ספדיאה, דר' דה-לנגה, גילה, רבקה, אמנון.

זכורות לטובה כמה פרות מיוחדות: בטי (מספר 5), מהפרות הראשונות, בעלת תנובה גבוהה, אך נחלבה לאט לאט...

ואהובת כל הרפתנים – הפרה "דיר-בלכ" (2572) שהייתה שונה גם במבנה גופה – רחבה ונמוכה מכולן, וגם חברותית מאד. היחידה שכשקראנו בשמה באה לקבל ליטוף וחופן אוכל מהיד.

כבר שנים רבות מאז עזבנו את הרפת, אך אנחנו עדיין אוהבים פרות ובאים "להסניף" מדי פעם את הריח האהוב ולשוחח עם העובדים והרופא. אנו מאחלים בריאות ופוריות לפרות וכוח והתמדה לרפתנים.

ה-self שואב את סוגי האוכל השונים מקדימה, מערבב הכל ושופך לאורך הרפת. קירוב האוכל נעשה על ידי טרקטור וכל העבודות בשבת נעשות על ידי עובדים זרים. החידושים הטכנולוגיים הקלו את העבודה גם בתחומים אחרים. בעבר היו עושים תצפית דרישות מוקדם בבוקר ורצים למעלה לטלפון הציבורי, מהר לפני השעה 7:00 כדי לתפוס את המזריע לפני שיצא מביתו ולהודיע לו שיבוא להזרעות. היום המחשב עוזר בזיהוי הדרישות ויש לכולם טלפונים ניידים.

כל המחשוב וההתפתחות הטכנולוגית אינם פותרים את הרפתנים משעות עבודה רבות ותשומת לב אישית לכל פרה. הפרות גם הן עובדות קשה והן רגישות מאד, דווקא הפרות בעלות התנובה הגבוהה עלולות לחטוף דלקת "ולהיגרמר" כהרף עין.

כאשר בנו את הרפת בשנים 1974-75 הטפחות היו באופנה וחשבו שזה שיא השכלול. בינתיים התברר שכל הבטון הזה מאוד לא בריא לרגלי הפרות, אז מרפדים להן את תאי הרביצה באפר פצלי שמן ואת המעברים והמכון בשטיחי גומי.

במשך השנים הדיר הורחב כמה פעמים וכן המכון, נוספו "חדרי חולות", רפת המלטות ולאחרונה - סככה חדשה ומרווחת.

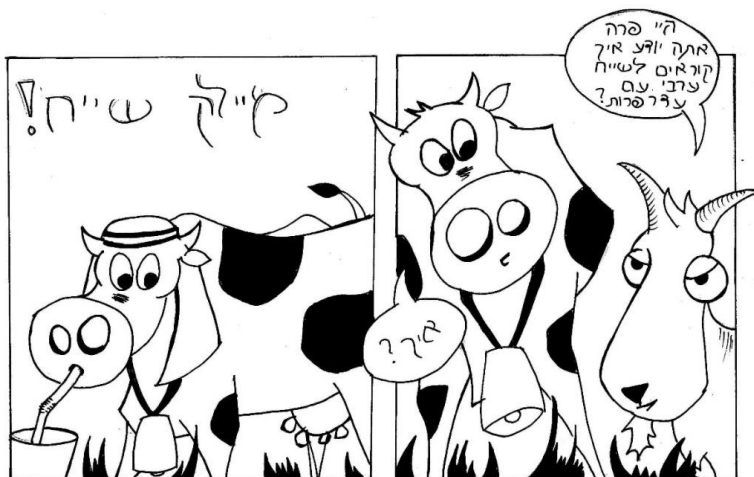
המבנים והמכונות זקוקים לתחזוקה רבה יום-יומית. **אליעזר ברנט ז"ל** עסק במסירות רבה בתחזוקת מכון החליבה.

במשך השנים צילמנו הרבה תמונות מהווי הרפת והן מכונסות באלבומים יחד עם מסמכים שונים ומשונים. בתחילת הרפת רבקה רשמה כל מי שעבד בה. לאחר כמה שנים זה נפסק כי הרשימה הלכה והתארכה ומי בכלל זוכר את האנשים שמאחורי השמות.

יותר קל לזכור את מרכזי הרפת: אמנון שהקים את הרפת וריכוז פעמיים, חיים לוי, עמיר דרור, הרבי ג'קסון, צביקה רביד (פעמיים), גדי רונן וסיימון נמצוב. כל הגברים ניהלו במשך שנים ספורות, רק **גילה ז"ל** החזיקה מעמד יותר מכולם

אסף ויזנר נסע קצת רחוק מדי. לאסף שלום, לטרקטור – פחות...

עקיבא אבלמן

לפני פחות משבועיים זכו אורנה ואורי עוזרי להשיא את בתם מור, ליובל אפלבוים בחתונה מיוחדת ומרגשת. אורנה, אורי ומור היקרים: בשם כל קהילת ראש צורים אנו גאים בכך על הדרך שעברתם ועל ההישג הגדול אליו הגעתם ושמחים אתכם בשמחתכם. לכבודם של מור ויובל אנו מביאים כאן את הדברים שכתבה סיון רהב מאיר במוסף לשבת של ידיעות אחרונות בשבת שעברה.

מפחדים וחששות ובעיקר מאימון בפוטנציאל האנושי האדיר הטמון בכל אחד מכם. הסכר הזה חוסם את אותם אלפים מלממש את חייהם, מלחיות כמו כל איש ואישה בעולמנו, להקים משפחה אוהבת ומלאה תוכן.

"בלילה הקדוש הזה אתם שוברים חומות. אנחנו גאים בכם. חינוכו אתכם לזה, נטענו בכם את האמונה והידיעה שאתם מסוגלים ויכולים, שאתם כמו כולם, ושזה מגיע לכם. את התפיסה הזו אנו רוצים להנחיל בלב ההורים, המטפלים והאנשים עצמם, התפיסה היא שיש לכם לא רק את הזכות להקים משפחה, אלא יש לכם את הפוטנציאל האנושי לכך. לא ננוח ולא נשקוט עד שנהפוך את הזוגיות והמשפחתיות לדרך סלולה לרבים, לכל האנשים המוגדרים כבעלי צרכים מיוחדים, לכל מי שיבחר בכך וכישיר את עצמו לאפשרות הזאת. עכשיו, זוג יקר וגם קהל נכבד, קחו נשימה עמוקה. תנשמו עמוק את האוויר הירושלמי הצח. אנו מתחילים את כריתת הברית בין מור ויובל, את הקמתו של בית בישראל, בעזרת השם. יוצאים לדרך."

ואז התקיימה החופה וכאילו אין טבעי מזה, נשמעו בחוצות ירושלים, סביב מור ויובל, קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה.

בשורה שיצאה השבוע מירושלים: יום ראשון בערב, אולם "הראשונים". מרחוק זו נראתה חופה רגילה. מקרוב, אפשר היה לראות היסטוריה בהתהוות.

"מור ויובל היקרים", פתח הרב רפי פוירשטיין את החופה בנאום קצר, לפני הברכות והטבעת ושבירת הכוס. "זה לא רק החג הפרטי שלכם. הלילה הזה הוא חג גדול לכל החברים והחברות שלכם, בעלי המוגבלויות, שרואים שגם הם יכולים. שגם להם יש את הפוטנציאל האנושי שיאפשר להם להקים בית."

זוהי החופה הראשונה שנערכת במסגרת תכנית חזו"ן שמפעילים מרכז פוירשטיין, יחד עם קרן רודרמן ומשרד הרווחה. בתכנית הזו בעלי מוגבלויות מקבלים סדנאות העצמה, זוגיות, ניהול משק בית ועוד, במטרה שגם צעירים בעלי צרכים מיוחדים יוכלו להקים משפחה. פסיכולוגים, רבנים ואנשי מקצוע חברים בוועדה המייעצת שמלווה את הפרויקט הרגיש והראשוני, והשבוע - זוג ראשון סיים את ההכשרה והתייצב מתחת לחופה. הליווי המקצועי הצמוד יימשך כמובן גם אחריה.

"לא רק החברים שלכם מהתכנית שלנו שמחים אתכם הלילה", המשיך הרב. "שמחים אתכם עשרות אלפי אנשים שאתם אפילו לא מכירים אותם. עשרות אלפי אנשים שמחכים למהפכה הזו. החתונה שלכם היא ההתחלה של המהפכה. הסכר נפרץ. הסכר מורכב

תפילת נשים

הלכות תפילה רבות נלמדות מתפילתן של נשים לאורך הדורות.

מלאה, שהודתה לה' על בנה הרביעי יהודה, למדנו שתפילה מתחילה בהודאה לאלוקים. 'אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי: מיום שברא הקב"ה את עולמו לא היה אדם שהודה לקב"ה עד שבאתה לאה והודתה שנאמר "הפעם אודה את ה'". (ברכות ז' ע"ב).

מחנה נלמדו מספר הלכות ובהן ההלכה הראשונה, שהמתפלל צריך לכוון את לבו שנאמר "וְיָחֶזֶק הָיָא מְדַבֵּר עַל לְבָהּ" (שמואל א').

ועוד למדנו **מאשת רבי חלקיה**, כאשר שניהם התפללו בעת עצירת גשמים עלו לגג והתפללו, הוא בצד אחד והיא בצד שני. לאחר שעמדו בתפילה, העננים החלו להגיע מצד הגג שלה. ביקשו החכמים ללמוד כמה הנהגות מרבי חלקיה ושאלוהו כיצד זה הגיעו העננים מכיוון אשתו לפני שהגיעו מכיוונו. אמר להם: כשעני מבקש לאכול, אשתי נותנת לו אוכל ואני נותן כסף. אצלי העני נשאר רעב עד שמוצא מה לקנות ואצלה הוא אוכל מיד ומשביע את רעבונו (תענית כ"ג). מהי תפילת נשים בדורנו? דיון הולך וגדל בנושא זה רווח במיוחד בימינו, על רקע השינויים החברתיים המשמעותיים המתרחשים בו ובהם השינוי במעמד הנשים בעולם בכלל ובעולם ההלכתי כנגזרת ממנו.

תודה ליפעת פרנקנבורג ולמירב טבול על שחלקו אתנו את גישותיהן.

"איזוהי עבודה שבלב זוהי תפילה"

(תענית ב, א) יפעת פרנקנבורג

אבל איך מגיעים לזה? איך מגיעים לתפילה שבאמת נובעת מעומק הלב? שבאמת מהווה עבורי עבודה שבלב?

שנים של ישיבה מרוחקת בעזרת נשים תמיד מאחור/למעלה/בצד ותמיד מאחורי מחיצה, רחוקה משליח הציבור, מהתורה, מברכותיה וקריאתה, רחוקה מכל ההווה של התפילה ומההתרחשות הרוחנית שסביבה, הביאו אותי למסקנה שאולי אין מקום לתפילתי בבית הכנסת. אם איני יכולה לקחת חלק בתפילה, אין הבדל גדול אם אני מתפללת בבית ביחידות, או בבית הכנסת.

ואז, כשהתפילה בבית הכנסת כל כך רחוקה ממך, היא גם באה פחות לידי ביטוי בחיי היום יום. הקושי הזה משפיע, כך אני חשה, גם על היכולת שלנו לחנך את בנותינו לחיבור אמיתי לתפילה. לתפילה גם בחופש הגדול כשלא נמצאים בתוך מסגרת חינוכית, לתפילה הנובעת מרצון פנימי להתפלל.

אני מאמינה שנשים, מעצם היותן נשים, מתפללות תדיר תפילה אישית. לעיתים תפילה ארוכה ומפורטת, לעיתים ללא קול ומילים, לעיתים בדמעות, לעיתים מתוך קושי ולעיתים מתוך הודיה שלמה, שמחה ורוממות רוח. אין מקום תפילה זו בבית הכנסת. תפילה זו היא תפילה נשית פנימית ובכל זאת, אני מרגישה שיש צורך גם בחיבור נשי לתפילה הסדירה בבית הכנסת, זו שמחוברת למעגל השנה. זו שיוצרת מחויבות פנימית לתפילה יומיומית. לעבודה שבלב באופן קבוע.

ייתכן שהמגמות והתחושות הללו נובעות בין היתר מההתפתחות בתפקידן של הנשים, בחברה בכלל ובחיי הקהילה ובחיים הדתיים בפרט, אולם מבחינתי מדובר בתחושות עמוקות ובסיסיות, לא בקרדום לחפירת מהפכות ולא כחלק ממאבק זכויות. בתקופה בה נשים יכולות לבחור מה שהן רוצות להיות, ורק בתפילה בבית הכנסת הן נשארות מרוחק, מלמעלה או מהצד ומאחורי מחיצה, צריך למצוא את הדרך לשלב נשים באופן כזה שהן תיקחנה חלק אקטיבי יותר בתפילה ותחושת החיבור הפנימי והשייכות שלהן לתפילה תתחזק.

למי שלא חוותה זאת בעצמה, קשה יהיה להסביר את החוויה הבאה. אחרי שנים של תפילה מרוחקת, הפעם הראשונה בה קראתי פרק במגילת אסתר בזמן שלמדתי בבית המדרש לנשים במגדל עוז, הייתה עבורי חוויה מרוממת על סף התרגשות ובכי של ממש. החוויה של לקחת חלק של ממש בתפילה הציבורית, היא חוויה מרגשת ומרוממת למי שתמיד שמו אותה רחוק מההתרחשות ומאחורי מחיצה.

הנושא עמוק ורחב, ויש עוד הרבה מה לדון בו מכיוונים שונים, בדגש על האופן הראוי והנכון, הלכתי ורוחנית, לחבר את הנשים שנפשו חפצה בכך לתפילה ציבורית. אציין רק את העובדה שתפילת נשים שונה במהותה ובאופייה מתפילה של גברים והחיוב ההלכתי כמובן שונה. השאיפה שלי אינה להתפלל שלוש תפילות ביום במניין כמו גברים ולמעשה ליצור וריאציה נשית זהה לתפילה זו, אלא למצוא דרכים מתאימות למעורבות אקטיבית של נשים בתפילות שונות במעגל השנה היהודי ובכך לחבר נשים ונערות באופן עמוק ואמיתי לתפילה. הרי היא עבודה שבלב.

"וחנה – היא מדברת על לבה"

(שמואל א', א', י"ג)

מירב טבול

כשאני חושבת על המושג "תפילת נשים" אני מנסה להתחבר לאותם ימים רחוקים שבהם הצלחתי להתפלל באין מפריע... ומכיוון שהיה זה באמת מזמן, חיפשתי בשורשים ממי ללמוד תפילה מהי.

תפילת חנה היא תפילת אישה יחידה.

אופי תפילתה היה חרישי ופנימי – "רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע", תפילה שיצאה מהלב, תוך התרכזות פנימה, ללא משים לסובבים אותה. דווקא תפילה זאת, פתחה שערי שמים, וממנה יצא בן, נביא בעם ישראל. תפילת יחיד זו היא כל כך משמעותית שממנה זכינו כולנו – גברים ונשים כאחד – ללמוד מספר הלכות תפילה.

חנה, אישה אחת. תפילה אחת. והרבה עוצמה.

כאישה יהודיה, כאשה משכילה, כאישה מודרנית, כאמא וכרעיה, אני לא מרגישה את הצורך להביא את הביטוי הפנימי שלי כמו הגברים. אני לא מרגישה מבודדת או מודרת כאשר אני יושבת מאחורי מחיצה. אני לא מרגישה פחות מתחברת, אני לא מרגישה פחות רוחנית, פחות שווה או פחות מתפללת. אצלי כאישה זה לא פחות. זה פשוט **אחרת**.

אז למה לא לחבר ביחד הרבה נשים כאלה?

יש מקום להתחברות נשים ביחד בתפילה, קריאת תהילים, ראשי חודשים, בעת רצון כזו או אחרת. אולם בזמן תפילות 'כסדרן', נכון לי להתחבר למסורת ישראל ולאבות אבותי (ואמהותי...) כדי שיתאפשר לי להתפלל תפילת אישה פנימית וחרישית שתפתח שערי שמים. בעזרת ה'.

כנה ואורי שכטר

ראיון עם בן ומרים יבלון

מהיכן כל אחד מכם הגיע?

בן: פורטלנד אורגון, ארה"ב.

מרים: דנבר קולורדו, ארה"ב.

בן הוא קרוב משפחה רחוק שלי (כנה), סבתא רבה שלו היא אחות של סבא שלי. משום שמשפחתו של בן מתגוררת בארצות הברית אפילו לא ידעתי על קיומו...

לפני כשנתיים וחצי פגשתי את בן לראשונה בבית הורי. הוא הגיע עם אימו לבקר, וכך שמעתי לראשונה שהוא מתגייס אוטוטו לצבא ומחפש היכן לגור. קפצתי מיד על ההזדמנות ואמרתי לו שיש מקום אצלנו בדירת החיילים. בן הכיר לנו את מרים, כלתו לעתיד הלא רחוק, גם היא עולה חדשה, ואחרי חצי שנה הם נישאו. את השבת-חתן ערכנו בראש צורים, למשפחותיהם שהגיעו מחו"ל. מאז הם כאן אתנו, זוג חיילים בכלל לא בודדים.

השנה מרים שלנו זכתה להיות חיילת מצטיינת ביום העצמאות בבית הנשיא.

התבקשנו לערוך עם בן ומרים ראיון לעלי צורים והרי הוא לפניכם:

מה עשיתם בארץ עד הגיוס?

בן: למדתי עברית באולפן בקיבוץ שדה אליהו לאחר שנת לימודים כלליים בתכנית חו"ל בבר אילן: "Bar Ilan Israel Experience".

מרים: למדתי במדרשת לינדנבאום בתכנית "הדס" לאחר שנת לימודים כלליים בתכנית חו"ל בבר אילן, כמו בן.

ספרו כיצד נפגשתם?

מרים: נפגשנו במגרש כדור עף של התכנית השנתית בבר אילן. בן לא יודע לשחק...

בן: אני הייתי קרוב למגרש והיה חסר שחקן אחד, ומרים מצאה אותי ובקשה ממני לשחק. אמרתי לה שאני לא טוב בזה, והיא אמרה בחיוך גדול שזה בסדר לגמרי כי אני אהיה בכלל בקבוצה השנייה. הם ניצחו כמובן, אבל אז יצאנו מזה חברים ונשארו בקשר.

מדוע החלטתם לעלות לארץ?

בן: בכלל לא ראיתי אופציה אחרת. אחרי אלפיים שנות גלות יש לנו מדינה משלנו, שבה אנחנו יכולים להגן על עצמנו, להיות יותר קרובים לבורא עולם, לחיות עם תכלית ומשמעות. לפי דעתי, זו חוצפה גדולה להישאר בחו"ל כשיש לנו מתנה והזדמנות כזאת.

מרים: החלטתי כבר בקיץ שלפני י"ב שאין לי ארץ אחרת. באותו הקיץ התנדבתי לחפירות ארכיאולוגיות של אוניברסיטת חיפה באתר סוסיתא בצפון. ההחלטה לא נבעה ממקום דתי. השלמתי את החלום בהיבט דתי במשך שנת הלימודים בבר אילן.

מה אתם עושים בצבא?

בן: משרת כלוחם בתותחנים, גדוד 402.

מרים: משרתת כמש"קית קישור לכוחות זרים בענף תאום בין לאומי של חיל האוויר.

מה אתם הכי אוהבים בישראל?

בן: כולם תמיד יוצאים מגדרם כדי לעזור לאחרים.

מרים: המשפחתיות.

מה ישראלי בעיניכם?

גאוה יהודית.

מה הייתם רוצים להביא לישראל מארצות הברית שחסר כאן?

בן: ארוחת בוקר משמינה. (כנה: ראה בן, הוזהרת!)

מרים: אוכמניות טריות! (כנה: מוזמנת להכיר את דיוד סקוויאר...)

ספרו על רגע מרגש שהיה לכם בישראל:

בן: כשירדתי מהמטוס לאחר טיסת העלייה שלנו, הרגשתי שאני ממלא את תפקידי בעולם. אין מילים להסביר את ההרגשה.

מרים: בטקס ההשבעה שלי לצה"ל מאוד התרגשתי על שהגעתי למקום הזה לשרת את מדינת ישראל.

מה הן תכניותיכם לעתיד:

בן: לימודים בבר אילן.

מרים: מתכננת ללמוד בלשנות וספרות באוניברסיטת בר אילן בשנה הבאה, אבל למדתי שאי אפשר לתכנן בעולם הזה, ואדרבה, בארץ הזאת.

לסיכום הריאיון, אנו מתבוננים בבן ומרים, אשר קרובים אלינו הן בקרבת דם והן בקרבה של חברים, ולומדים שהביטוי: "טוב שכן קרוב מאח רחוק" היה בתוקף עד לפני שהכרנו את הזוג המקסים הזה. אם בן ומרים לא היו עולים לארץ ייתכן ומעולם לא היינו מכירים את משפחתנו שבגלות ארצות הברית, ומשפחתנו לא הייתה זוכה להתאחד.

נעים להיות בחברת בן ומרים, ובכך לספוג ציונות פשוטה, אהבה אמתית וכנה לארץ ישראל, לנופיה ולאנשיה, ציונות יפה בלי טיפה של ציניות.

בן ומרים אוטומו משתחררים מהצבא. כעת מתחילים החיים האמתיים. אנו מאחלים לכם הצלחה רבה באשר תלכו, ודעו כי ראש צורים הוא בית. גם ביתנו הפרטי וגם כל קהילת ראש צורים.

וְחָג שֶׁבַעַת תַּעֲשֶׂה לָךְ בְּכֹרֵי קֶצֶר חֲטִים (שמות ל"ד, כ"ב)

החטים שנקצרו והקמח שנטחן לאחר הפסח מזכירים לנו שיש לנו מאפייה בראש צורים, "פת במלח" שחוגגת שנה לייסודה.

דוד כץ, יוזם ומנהל המאפייה, היה מחנך כעשרים שנה ובעבודתו גישר בין החינוך הפורמלי לזה הלא-פורמלי. הוא שילב הפעלות בתחומים שונים ההופכות את הלימוד לחווייתי ומעשיר. הוא חשף את תלמידיו לסדנאות של אפיית מצות, הפקת שמן זית, פעילות ODT ועוד.

כשהפעיל את סדנת אפיית המצות, בה שילב עבודה קבוצתית יחד עם לימוד הלכתי, הוא עמד בעצם על מהות המושג ההלכתי "חמץ" והבין שהחמץ הוא למעשה המחמצת. מאז התבשל במוחו הרעיון ללמוד את הנושא ולהקים מאפייה.

לחם מחמצת הוא הלחם שהאנושות חיה עליו מעל ל-5,000 שנים. המהפכה התעשייתית הולידה את הלחם התעשייתי שאנחנו מכירים היום, הכולל עשרות תוספים הגורמים לגלוטן להפוך קשה לעיכול. השמרים התעשייתיים לא מאפשרים להפיק את המקסימום מהחיטה וכך הלחם המתקבל הוא פחות מזין ופחות בריא.

לחם מחמצת / דוד כץ מאפיית "פת במלח"

מצרכים ל-2 כיכרות:

525 גרם שאור מחמצת המורכב מ:
25 גרם שאור, 250 גרם קמח מלא, 250 גרם מים.

ולעבודה:

מערבבים את כל החומרים. מניחים בצד בתנאי בית ולאחר 10-15 שעות!! המחמצת מוכנה.

איך יודעים? אם המחמצת צפה במים – היא מוכנה (השלב הזה הוא המורכב ביותר באפייה והוא דורש מיומנות וניסיון. כך לדברי דוד: "שנה של התנסות לאורך ארבע עונות השנה בשליטה על המחמצת בעת התפיחה ועוד שנה לתיקון הטעויות...").

להכניס את המחמצת ל-395 גרם מים פושרים.

להוסיף 575 גרם קמח מלא.

1 גרם מלח.

כל 20 דקות ללוש על משטח מקומח – 3 פעמים.

להניח לתפיחה לשעה וחצי.

לחצות את הבצק לשני חלקים ולעצב ככיכר לחם.

להתפיח עוד כשעה וחצי.

לאפות כ-40 דקות בחום של 240 מעלות בתוך סיר פויקה (על מנת לדמות טאבון).

בתיאבון!

מצרכים:

קילו קמח (אני משתמשת בקמח מלא וקמח כוסמין) - בערך 7 כוסות.

כף מלח.

חצי כוס שמן קנולה.

2 כוסות מים חמימים – חמים.

6 כפות סילאן.

שמרית או 2 כפות שמרים יבשים.

ולעבודה:

לשים את כל החומרים למעט השמרים,

החל מהשבוע הבא הלחמים ימכרו בפינת הלחמים המסורתית במרכזית ויהיה אפשר להנות מלחם בריא בכל בוקר!

ולמתכון ביתי וידידותי יותר, ביקשתי מאביבית אהרונוף את המתכון המנצח שלה לחלות של שבת. תודה לאביבית.

חלות לשבת / אביבית אהרונוף

הכל תמיד מתחיל מפעם אחת שטעמת משהו ומאז לא הפסקת להכין/לנשנש/להיזכר בריח ובטעם.. אז גם אנחנו התארחנו פעם אצל חברים וטעמנו מהחלות תוצרת הבית. לשאלתנו האם החלות לכבודנו, אמרו בגילוי לב אמיץ שאמנם אנחנו מאד נחמדים, אבל הם כבר שנים מכינים חלות מדי יום שישי לקבל את השבת בניחוח של שמרים ולא בניחוח אקונומיקה... ואנו, פשוט הסכמנו ואימצנו.

מאחר ויש כל כך הרבה מתכונים לחלות, ניסיתי כל שבת מתכון אחר. שילבתי, הפחתתי והוספתי עד שהגעתי למתכון שהיה ערב ביותר לבני משפחתי...

מפזרים שומשום/פרג/שיבולת שועל ומשאים
להתפחה נוספת של רבע שעה - חצי שעה. מכניסים
לתנור ל- 30 דקות.
בשורות טובות.

לאחר שמתחילה להיווצר עיסה מוסיפים גם את
השמרים וממשיכים ללוש כ- 7-8 דקות.
מכסים את הקערה במגבת ומחכים כשעתיים עד
שהבצק יתפח.
לאחר שעתיים יוצרים מהבצק חלות/לחמניות/עוגות
שמרים כיד הדמיון, מורחים מעל היצירות ביצה,

מזל טוב להולדת הבנים / הבנות / הנכדים / הנכדות :

❖ **לדוד ואסתר שנדור** להולדת הבן **איתי**, לסבא
ולסבתא **מנחם ואורלי שנדור** ולכל המשפחה.

❖ **לנעמה וחיים רבס** להולדת הבת **אורי הודיה**.

❖ **לזהבית ועדי שוורץ** להולדת הבת **ירדן אמונה**.

❖ **לאסנת ודוד ניר** להולדת הבן **נבו**.

❖ **לנעמה ורועי ויסמן** להולדת הבן **עמוס דוד**, לסבא
ולסבתא **שלמה ויפה ויסמן** ולכל המשפחה. נעמה
ורועי עתידים לחזור בקיץ משליחות בקוסטה ריקה.

❖ **לג'ודי ברנט** ולכל המשפחה להולדת הנכדה הראשונה
שי-לי, בת **לעדינה ושוקי**.

❖ **לפזית והרב מרדכי ורדי** ולכל המשפחה להולדת הנכד,
בן **לטל ויהודה לוי**.

❖ **לאוסי ולדודו דרוק** ולכל המשפחה להולדת הנכדים
התאומים, בן ובת **לאילת** (בתו של דודו) ו**יותם**
גולומב.

כְּשֶׁהַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹקֵעַת
זָמַן תִּפְלֵת מְנַחָה
אֲנִי יוֹרֵד אֶל הַשּׁוּלִיִּים
מִשְׁאֵיֹת הַדְּפּוֹת בִּי

כְּשֶׁהַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹקֵעַת
אֲנִי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל לְבַד
נִזְכָּר שְׁאִין לִי עִם מִי
לְצַעַד יָחַד אֶל הָאֶפֶק

כְּשֶׁהַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹקֵעַת
אֲנִי מְנַסֶּה לְהַזְכֵּר
מֵה עֲשִׂיתִי הַיּוֹם
שִׁיְהִי רְאוּי לְהִכְתֵּב לְדוֹרוֹת

מזל טוב לבני ובת המצווה ומשפחותיהם :

❖ **ליעל פישמן** וההורים **לימור ומשה**.

❖ **לאליה קרמר** וההורים **דפי ושי**.

❖ **לישי אהרנוף** וההורים **אביבית וצחי**.

❖ **לרועי אבלמן** וההורים **רחלי ועקיבא**.

עוד ישמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים :

❖ מזל טוב **למור עוזרי** עם נישואיה **ליובל**
אפלבוים ולהורים **אורנה ואורי עוזרי** ולכל
המשפחה.

❖ מזל טוב **לתומר דיטור** עם נישואיו **לאפרת**
ברסלויער ולהורים **מרגלית ודן דיטור** ולכל
המשפחה.

שְׂקִיעָה / הרב מרדכי ורדי

כְּשֶׁהַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹקֵעַת
בְּמַעֲרָב
מִשְׁהוּ בִּי טוֹבָע
בְּמִים שְׁאִין לָהֶם סוֹף

ועדת קהילה

על מנת להכיר את המשפחות החדשות (והחדשות פחות) בראש צורים קצת יותר ברצינות ביקשנו מהן לענות בקלילות על כמה שאלות, והתוצאה לפניכם.

משפחת שרעבי

היא

שירה, בת 38.
גדלה בשכונת קטמון
הישנה בירושלים,
חברת שבט "ברמה",
סניף מרכז. עובדת
בבית החולים הדסה.

הוא

הראל, בן 38.
גדל בשכונת הר נוף
בירושלים,
חבר שבט "נחלה",
סניף עזרא- הר נוף.
עובד במשרד האוצר.

ילדים זה שמחה

יובל איתן (13) טליה (12) אחיה (10) שלומי (7) מעין (5) צאלה (2)

ד. אין לנו שוקולד אבל יש לנו תפוזים לעוגת תפוזים.

3. ראיתם צואת כלבים תחת כל עץ רענן, מרוחה על מדרכות ובעיקר ממש על כניסת הבית שלכם:

א. חושבים איזה כיף להיות חלק מקהילה חמימה וגמישה (תלוי כמה זמן עבר מהיציאה ואם ירדו גשמים) שנותנת מקום למגוון רחב של טיפוסים והתנהגויות.

ב. ישר לוחצים על ה-106 באפליקציה ושולחים הודעה לאלקנה, משיגים את המספר של דויד פרל, מדווחים על האירוע ומוסיפים שנמאס לכם כבר מהפקקים בצומת הגוש. טלפון אחרון להזמנת חילוץ מוסק, עד שיגיע תכתבו הודעה נזעמת בפורום.

ג. לוקחים שקית של רמי לוי, עוטפים את הידיים ומנקים את הצואה. מקפלים פנימה את השקית... זהו, עשיתם את זה! בלי להתלכלך! אוי לא, כמעט... מגבון קטן על קצה המכנסיים ולעבודה.

"מה הייתה השאלה?"

1. ראיתם בקבוצת הריצה הזמנה לריצת 10 ק"מ:

א. מצטרפים לריצה.

ב. נוסעים לידם ברכב, הרי צריך מבוגר אחראי שיאסוף את המותשים.

ג. מגחכים וחושבים, למה לא??? מה, רק 10 ק"מ??? את זה אנחנו רצים בחלום.

ד. אהה... בעצם היום אנחנו כבר הולכים לרכוב על אופניים... (מה, לא? אין היום רכיבה? אהה, אנחנו בכלל לא בקבוצת רכיבה...).

2. השכנה נכנסת ומבקשת שוקולד להכין עוגה לשבת:

א. שכנתי היקרה, זה לא בריא, קחי אבקת חרובים.

ב. מתנצלים שאין, אבל לכבוד השבת הבאה נקנה מראש, שיהיה...

ג. נותנים לה צימקאו. שתסתדר.

ד. נו טוב, לא כזה נורא, סך הכל, זה של הכלב שלנו...

6. דמות אֵתה הייתם רוצים לעשות חברותא? למה?

אחת עם השני, כי אנחנו לא מספיק מתראים.

4. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל?

7. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם:

מנוי לאופרה הישראלית.

5. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם? פלאפון.

שחשבת במשך שעות מה לענות על השאלה הזו ולא מצאתי תשובה...

משפחת שרמן

הוא דוד, בן 27. גדל בקדומים, חבר שבט "לביא" סניף קדומים. עובד ב- "סרמוני תה".		היא תמרי, בת 27. גדלה בכרמי צור וראש צורים, חברת שבט "לביא", סניף כרמי צור. שומרת על ילדים בבית.
ילדים זה שמחה אליה (שנה ועשרה חודשים)		
מוזיקה	אני אוהב...	ילדים

"מה הייתה השאלה?"

- ב. עונה לטלפון, בקושי נושם, בדרך לגן
שהסתיים לפני 5 דקות, ורק בגלל סיבולת
לב ריאה בעייתית מגלה שהסכמת
בשתיקה לאסוף עוד ארבעה ילדים
משישה מקומות שונים.
- ג. **עונה לטלפון - 'מה יכול להיות מיוחד
בשעה הזאת? הא, וואלה! אז זו שעת
הסיום של הגנים? פשפש...**
- ד. עונה לטלפון ואומר במהירות האפשרית-
'אחי אני בדרך לגנים, לחץ אש פה, אני
חייב לסיים, מתקשר אליך אחי"כ'.
מתקשר אליו חצי שעה אחי"כ כשהכל כבר
רגוע בבית.

1. אפשר לבקש מכם עזרה ב:
- א. שיפוצים ותיקונים זה אנחנו.
- ב. **עזרה בתפעול וברכישת של מכשירים
וטכנולוגיות חדישות.**
- ג. רעיון חביב על הפרשה, ועזרה בהכנת
שיעור מעמיק ומרתק לקהילה.
- ד. **בישולים, אפייה ומה שביניהם,
שיהיה המון בתיאבון!**
2. אתה מקבל טלפון ב-15:35, מרים את
המכשיר ורואה שזה השכן שמתקשר, אתה:
- א. קם מהכסא במשרד, הולך להכין לך
כוס רביעית במכונת הנספרסו ושולח
לו הודעה אוטומטית שאתה עסוק
ושישלח SMS או שתחזור אליו.

3. מפרסמים שחסר מעביר פרשת שבוע לכיתה של בנד/ בתך :
- א. מתארגן מהר ונוסע גם לשבת, רק שלא יבקשו...
- ב. מכין את הממתקים ושולח למשפחה אחרת.
- ג. אם אין בררה אז אין בררה...
4. אם היה לך כוח על, מה הוא היה, ולמה? דוד- פלספן על, יכול להמציא משהו גם שממש אין לי מה לכתוב... תמרי- ישנונית על, יכולה לישון בכל שעות היממה...
5. מה חלמת להיות כשתהיה גדול? מה אתה עושה עכשיו? תמרי- גננת.. סוג של ☺
6. מה המקום האהוב עליכם בראש צורים (מחוץ לבית)? תמרי- גן הטרקטור. דוד- המטבח של יוסי מוריס.
7. אילו היו כותבים ספר על חייד, מה היה שמו? דוד- "הוצא מהקשרו". תמרי- "שמחות קטנות".
8. מה הדבר שמרגש אתכם במשפחה שלכם? רגעים מתוקים של ביחד.
9. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם : לא כדאי לסמוך עלינו שנהיה רציניים אחרי 21: 00 בלילה (ועכשיו... אופס... 06: 21).

חגיית שכטר

סן סימון- מצדה בירושלים

אתמקד דווקא בסוף הקרב. לאחר כיבושו, המנזר הפך למלכודת מוות מכיוון שהוא נשלט ממבנה אחר שהתנשא מעליו וכל מי שניסה לצאת מהמנזר קיבל כדור מצלף. הערבים ניסו להתקרב ולכבוש בחזרה את המנזר ואורי בן ארי יצא חשוף לגג המנזר וזרק עליהם רימונים. לאחר שעות של לחימה, החובש מודיע כי ישנם 70% נפגעים ועוד מעט יגמרו אמצעי החבישה. כוח התגבורת הגיע בהרכב חסר מאוד, עם פצועים משלו ועם מעט תחבושות ותחמושת ולכן הוחלט על הערכת מצב מחודשת ופנייה למפקדה. המפקדה אישרה נסיגה והתקבלה החלטה נוראית למלכד את הפצועים הרבים שלא ניתן לסחוב אותם בחזרה, כך שכאשר הכוח הערבי יכבוש את המנזר הם יתפוצצו יחד איתם. בני מרשק, קצין החינוך של החטיבה, קרע את התחבושות מפיו הפצוע וצעק עליהם: "כשקר ורטוב ויורד עליך גשם, גם לאויב שלך קר ורטוב ויורד עליו גשם". הוא בעצם אמר להם חכו לרגע האחרון ממש, גם האויב במצב גרוע, נראה מי יצמצם ראשון. דקות לפני הנסיגה, מכשיר הקשר התעורר לחיים וצעק: "אין אישור לנסיגה". שירות המודיעין מקבל הודעות על נסיגת הערבים ועל בקשות תגבורת. ומיד חיילינו ממטירים אש תופת על הכוח הערבי שנשאר בחוץ. בכך מוכרע הקרב על סן

רבים מתושבי קטמון בירושלים בוודאי מכירים את הגינה בסן-סימון. דשא ירוק, מתקנים, פיקניקים, באמת מקום נעים להסתובב בו, אבל במקום זה גם התרחש אחד הקרבות המשמעותיים ביותר במלחמת העצמאות ובמערכה על ירושלים.

המערכה על ירושלים התנהלה בעיקר על הדרך העולה לירושלים ושחרורה, אך למעשה גם בתוך העיר היו שכונות נצורות. היה צורך לחבר בין השכונות המנותקות בדרום העיר (מקור חיים, ארנונה, תלפיות) לבין מערב העיר. בשכונת קטמון היה רוב ערבי נוצרי אמיד ומנזר סן-סימון היה בעל יתרון אסטרטגי, הוא חלש על האזור והיה ברור שמי שמאייש את המנזר שולט על השכונה. עבד-אל קאדר אל חוסייני שלט על האזור באמצעות 300 לוחמים עירקים. היה ברור למפקדי הפלמ"ח שיש צורך בכיבוש המנזר. לאחר מספר מבצעים כושלים של מבצע יבוס, באזור ירושלים, יצאו שתי פלוגות וקצת לשחרר את המנזר. הניסיון הראשון לא צלח, אך בניסיון השני התנהל קרב הרואי שלימים יקרא מצדה בירושלים, שיחרוץ מאוחר יותר את גורל העמידה מול הסורים במלחמת יום כיפור. בקרב זה השתתפו טובי המפקדים: סמל רפאל איתן, מ"מ- דוד אלעזר, מ"פ- אורי בן-ארי ועוד. לא ארחיב על מהלך הקרב אלא

סימון שלמעשה שיחרר את השכונות היהודיות בדרום העיר.

יורם קניוק אשר לחם אף הוא בקרב, כתב: "על גג המנזר בקטמון, לחמו אישון באישון, וחיכו כמו חיה פצועה ונואקת מי ימצמץ ראשון. הערבים מיצמצו ראשונים וכך נחרץ דינה של ירושלים".

חיים גורי כתב על הלוחמים: "כאן עזבו החיים ולא עזבו אומץ הלב".

לימים, במלחמת יום כיפור, בקרבות הבלימה מול הצבא הסורי, כאשר רפול שמע את מכשיר הקשר מטריטר: "הבטן של קהלני ריקה", הוא חזר אחורה לאותו קרב בסן סימון והשתמש במילים של בני מרשק

שוב: "כשקר ורטוב ויורד עליך גשם, גם לאויב שלך קר ורטוב ויורד עליו גשם", החזיקו מעמד! ובאמת שוב הסורים מצמצו ראשונים. ובנאום שנשא רפאל איתן כשמונה לרמטכ"ל, הוא הזכיר את הקרב בסן סימון כקרב המשמעותי בחייו.

יכול להיות שאם היו כותבים ומלחינים שיר קליט על הקרב בסן- סימון, הוא היה הופך לסמל לאורך רוח ואומץ לב (כמו למשל הקרב על גבעת התחמושת) וכל ילד היה לומד עליו בבית הספר. אז קחו לכם צידה לדרך ומחצלת, וקחו אתכם את ילדיכם או נכדיכם או אפילו רק את בני הזוג לטיול רומנטי, והציצו בגן סן סימון. עשו סיבוב, עברו ליד קיר השמות, כי באמת שיש לנו על מה להגיד תודה.

בחורה

פזית אפשטיין

חנוך לאמא על פי דרכה

את הטור הזה לבכורתי (שבעז"ה, כל עוד זה תלוי בי, תקרא אותו רק בגיל 18) ולילדי כל ישראל, בכדי לתת להם כלים להתמודדות עם הורים שלומדים כל מיני שיטות חינוך כאלו ואחרות:

1. את נמצאת עם אמא בסופר, וממש בא לך עכשיו ארטיק מגנום תות עם נגיעות מרשמו, אבל האמא הזאת שלך מרשה לך רק איזה קרטיב פושט. ניסית לפנות אל הרגש שלה (מבט אומלל ללבן של העיניים: "אמא, מעולם בחיי לא קיבלתי כזה ארטיק {לפחות מאז יום ראשון האחרון}), את באמת חושבת שראוי שהבת האצילה שלך, תשב בחושך, לבד, עם קרטיב לימון?". איכשהו זה לא עבד עליה, ועברת לתכנית ב'- בכי, צרחות ואיומים חוצבי להבות ("אני אלך מפה ולא תהיה לך ילדה!"). ואמא שלך, גוש (ארטיק) קרח חסר רגשות, אומרת בפסון "חמודה, את לא חייבת לקחת אם את לא רוצה". אין ברירה. את עוברת לנשק יום הדין: נשכבת על הרצפה בצרחות, ומודיעה שאת לא זזה מכאן עד שאת מקבלת, בטוחה שזהו, המגנום כבר בידיים שלך... הרי אף אמא לא תרשה לעצמה כזאת בושה. אבל מה לעשות חמודה, אנחנו בשנות האלפיים, עם כל השפר והאדלר, השכטר והפויירשטיין, ועוד כל מיני שמות אשכנזים פורצי דרך, וכל אמא מתחילה כבר יודעת שפשוט צריך

*אמנם הטור נכתב בלשון נקבה, אך האצבע המאשימה מכוונת גם כלפי אבות, ילדים, ואבות שהם עדיין ילדים.

הטור לחודש סיוון הוא שילוב של טור חגיגי + חשבון נפש מעמיק + פרסום (סמוי לחלוטין) של יום הולדתי הקרב, שיערך בעז"ה בטי' בסיוון (פיתחו יומנים, כמובן שאין צורך להגזים עם המתנות, מסיבות ההפתעה והאירועים, רצוי שהכל יהיה במידה {עם עדיפות ל-XXL}), ובטוב טעם יוקרתי).

יום ההולדת מבחינתי הוא נקודת החיבור בין העובדה שאי פעם נולדתי להוריי, מה שמשליך לחלוטין על כך שאני עדיין ילדה של משהו, לבין העובדה שב"ה זכיתי ללדת, מה שמשליך לחלוטין על כך שאני אמא של משהו... ואם לדייק, אז "מישהו" (ונראה את יעקב, שעושה הגהה לעלון, מתמודד עם שם העצם הזה).

מתוך הפרספקטיבה הדו צדדית הזו, של ילדה לא פראירית בכלל, ושל אמא שמנסה למצוא את האיזון בין מדיניות ההכלה וההבלגה לבין מדיניות שתי מדינות לשני ילדים וניטרול בעיות תוך שמירה על גבולות 2016, אני בוחרת להקדיש

למיטה, ואחרי הפעם הארבע עשרה, את כבר תביני שאין לך בשביל מה לטרוח ותתיאשי (סופר נני מפורש). כאן בדיוק נכנסת הפעם ה-15.

6. אבא מחנה את האוטו (נו טוב, אם כבר מגדירות אז עד הסוף- אחרי שאמא כל הדרך הזהירה והגנה עליו מכל הסכנות הפוטנציאליות שאורבות בכביש, כולל "תתכופף, מנהרה"), אחרי נסיעה ארוכה חזור משבת של שמחה משפחתית עמוסה ומעייפת, ואת בדיוק מחליטה לבחור מי יזכה לשחרר אותך מהכיסא שבאוטו ולשאת אותך על כפיו אל עבר הבית הנכסף. וזה כמובן צריך להיות בדיוק זה שכבר העמים על עצמו מלא שקיות וילד אחר. כאן אני מודיעה מראש, שום תכנית או תרגיל מתוחכם לא יעזרו לך כאן, הם באמת ישאירו אותך לישון באוטו כל הלילה, ולכן יקרה, בשביל הכבוד האבוד שלך, אני מציעה לך לא להיכנס לזה בכלל...

אני משערת שברגע זה, עשרות הורים נזעמים מסתערים על משרדי "עלי צורים" ומבטלים את המנוי על המגזין, תוך דרישה לקבל את כספם בחזרה, בטענה שילדיהם נחשפים לחומרים אסורים. ובדיוק את שעת הרצון הזו, אני רוצה לנצל בכדי לברך אתכם (בכל זאת, כלת יום הולדת) בהרבה נחת מהילדים, וגידול נעים! :

לכבוד שבוע הספר :

נשמח להתבשר מניחוחות היצירה המקומית.

ילדים ובני נוער מוזמנים לשלוח מפרי עטם בנושא **"ספרים וקריאה"**.

יצירות מובחרות יתפרסמו בעלון הבא ויזכו את כותביהם בפרסים.

ההשתתפות מכיתה ו' עד יב'.

אורך הסיפור : כעמוד (500 מילים לערך).

מועד אחרון להגשה : יום שישי, י"ח סיון, 24.6

את הסיפורים יש לשלוח לצחי כהן :

Evic41@gmail.com

להתעלם וללכת מהמקום, ואת כבר תבואי אחריה עם זנב בין הרגליים וטופס ויתור על כל הארטיקים שבעולם, כי כבר לא מגיע לך. הגיע הזמן לחשוב יצירתי (למשל, לדאוג שתלכו למרכולית עם משפחה שהאמא שלהם מרשה להם בשווים, ובואי נראה את אמא שלך מתמודדת עם זה... סומכת עליך!).

2. אמא מודיעה לך שהגיע הזמן לחזור הביתה מגן הקוסקוס הסינטטי, אבל זה לא ממש בא לך בטוב. אז את בוכה, ומודיעה שאת נשארת פה, נקודה (ושלעולם לא תתני לאמא בממתקים שלך! כן, בדיוק מאלה שהיא קנתה לך לפני רגע). האמא הזו שלך, מלווה בעצמה הזו של כל הגישות שמגבות אותה, אומרת "בסדר, תישארי כאן", והולכת לה לדרכה בידיעה שברגע שתצא לך משדה הראייה את תרוצי אליה על ארבע בצווחות "חכי לי!! חכי לי!!". וכאן חמדתי, נכנס עניין הסבלנות, וההבנה שאותה אמא בעלת הגישות גם הייתה בערב מוגנות, וברגע שהיא יוצאת לך משדה הראייה, גם את יוצאת לה, ושם רק תישארי עוד שלוש דקות לבד היא והפסון שלה יחזרו על ארבע להיות אתך, ואולי תרוויחי עוד כמה דקות גינה.

3. כאן את לא ממש צריכה טיפ, כי את עושה את זה מצויין בצורה טבעית, ועל כך מגיע לך פרס התושייה והיצירתיות: האמא הזו שלך, שמשתדלת להיות מנותקת מהפלאפון בזמן הילדים, מחכה היום לשיחה ממש חשובה. המכשיר מצלצל, ואת יודעת שיש סיכוי עכשיו, שאמא לא תחשוב עלייך לאיזה רגע. זה בדיוק הזמן לטפס עליה ולהיות הכי מתוקה בעולם תוך שאת משחקת לה בריסים ומציירת לה בגב, להתנגש במשקוף של הדלת, לקרוא לה מהשירותים שסיימת, לשפוך לידה כוס קפה על המחשב, להתעקש לספר לה את כל מה שקרה בגן היום לפרטי פרטים (בדיוק את כל מה שלא הסכמת לספר לה, כשלפני שעה היא רצתה לדעת איך היה וענית "כלום"). לקרוא לה שוב ושוב בתחינה, כי יש לך משהו ממש חשוב ודחוף להגיד לה, עד שהיא אומרת לעצמה "טוב, אני אפסיק לרגע ואחר כך היא תתן לי להמשיך", ואז כשהיא אומרת לך "מה?" את עונה "אאא... אני... מממ... אאא... רציתי להגיד... ש... אני... אא... אמא, נכון שעכשיו ערב ומחר הולכים לגן?".

4. בבוקר, רגע לפני שיוצאים לגן ואבא ואמא חייבים לטוס לעבודה, זה הזמן להתעקש על שתייה מהכוס (בטעם) של פו הדוב, כן, בדיוק ההיא שמלאכי עכשיו שותה ממנה לאאאאט לאאאאט, ולהילחם על זה שלכוס של ספיידרמן יש טעם של בנים! ואגלה לך סוד... כשאבא ואמא ממהרים, הם סוגרים בחדר הכביסה את כל השיטות שלמדו, תוך הבטחה שיאספו אותם ביחד עם הילדים אחרי הצהריים.

5. את רוצה לעבור לישון עם אבא ואמא בלילה? חשוב שתדעי שהם קיבלו הנחיה להחזיר אותך שוב ושוב

דבר ילד אנונימי מהנוער

אז מה ניש חבר'ה, לומדים עדיין בתיכון?! צעירים. אה לא נורא כולם עברו את זה... עזבו אתכם. שמעו מה קרה לי, ויסמן פגש אותי ושאל אותי עם חבר'ה מהנוער עלו למגדל מים, אמרתי לו שאין סיכוי שזה חבר'ה שלנו, אתם כאלה חבר'ה טובים ידעתי שזה לא אתם! נהייה לנו אחלה מועדון אז שמרו על ניקיון במיוחד אם המפתח על אחריותכם שלא תסתבכו עם רכזת הנוער 😊 אה, אם אתם לא יודעים, קייטנת איל"ן מתקרבת. קיצר, צריך להתחיל לאסוף תרומות ואם מישהו שאל את עצמו מה זה החדר הנעול במועדון זה חדר ציוד ומזווה.

אז מה אנחנו רוצים בקיץ?? עבודה, טיולים, פרויקטים, בריכה, על האש, שיפוצים, סרטים, ומלאא דברים כיפיים... רק חבל שהקיץ יצא קצר השנה.... לא נורא, בטוח נספיק, לפחות את הרוב...

שתהיה לנו שבת של שלום,

יש לנו נוער נעדר

מזל טוב לשגב פיינגולד ולתותי שנולדו באותו היום !!

מזל טוב אוריה כהן

מזל טוב לאופק טבול שעברה טסט

מזל טוב אדוה לוי וניני ורדי

דרושים:

עבודה בקיץ	תורמים לאיל"ן	חדר לרועי קרמר	מקל סנוקר לא"שבי	ליוסף- חוש הומור	ליוסף- מכונת תספורת	לאופק טבול- מלווה	לאיתן אהרוני- בית ספר	מאוררים למועדון	כבל אוקס	בית לרכזת הנוער	חתן לרכזת הנוער	מישהו שיבריג את החלונות לקיר
------------	---------------	----------------	------------------	------------------	---------------------	-------------------	-----------------------	-----------------	----------	-----------------	-----------------	------------------------------

מהאירועים האחרונים:

קצת מפרויקט הנהגה צעירה

התרמות לאילן בפסטיבל הדובדבן

פעילויות ולימודים במועדונוער

